„No sel on weel elu. Waata kui kallis kübar ja kallis kasukas."

„Küll see elu omal ajal lõpeb. Mehel saab wiljand ja kihutab ta minema!"

„Ei tea ühtegi. Mehed siis naeste pääle hästi maiad, kui laulatusesõrmust sõrmes pole."

„Teine kord kihutawad minema ka, kui himu täis saab."

„Ei tea. Laulatamatalt on armastus ikka palawam. Tülitseda ei ole kummalgi julgust, ehk saab teine wihaseks ja ütleb wabatahtliku lepingu üles."

„Kas meestel naisi puudus: Ühe asemele tulewad kümme, — kakskümmend!"

„Noh, ega naestelgi meeste puudus ei ole, kui nad aga tahawad."

„Kes teab, mis selle Jalaka Annale nüüd üteldakse. Läheme ometi ette tuppa kuulama."

„Ei ole midagi kuulda. Tark ütleb liiga taga." „Oleme wait kui hiired ja kuulame. Ehk saame teada."

Naesed läksiwad kõik ettetuppa.

* * *

Jalaka Anna läks ette. Tal oli laulatusesõrmus sõrmes ning tingimata pidi käekatsuja mõtlema, et ta naene on. Kuid see oli inimesi tundma õppinud ning ainus pilk Anna otsa ja mees teadis, et see naene mitte päris abielus ei ela. Rahutu pilk, kohmetu olek jne. andis Anna ära.

„Mis teie teada tahate, kas minewikku ehk tulewikku?" küsis käetark lahkelt naeratades.

„Mõlemaid!" kostis Anna häbenedes.

Noormees wõttis käe.

„Teiega on niisuguue lugu, nii tume, õieti ei saa aru. Teie minewik ei ole just mitte roosiline. Teie olete küll abielus, aga siin on üks kriips, õige kahtlane kriips! Olge nii lahke ja näidake teist kätt. Hm, jah, ma ütlesin, segane. Siin see teine kriips, — mu proua, see tähendab: Teie olete waba-abielus!"

„Kuis?" ütles Anna ja tõmbas käe ära.

„Jah, mu auustatud proua, ma ei wõi midagi parata, käsi näitab. Aga olge nii lahke, ma waatan weel. Teie praegune mees on auus, armastab teid silmapilgul küll, aga kas soowite tulewikku teada saada ehk ei?"

„Jah!"

„Waadake, asjalugu on nii, et aasta paari pärast tema armastus jahtub ja siis — ma ei julge ütelda, mu proua. Siis jätab ta teid maha, — saadab uulitsale."

„See ei wõi olla!"

„Mu armuline proua, ma ei wõi parata, käe jooned näitawad . . . Siis weel siin pahema käe päidla juures kõwer kriips. Kas tohin seda ütelda!"

„Jah!"

„Teie saate lapse!"

„Mina?" Anna tõmbas käe ära ja küsis kui palju maksta on. Kui raha tasutud, läks ta tusaselt wälja ja löi ukse enese järele prantsatades kinni.

* * *

Naesed tuliwad eestuast rõõmsate nägudega wälja. Kui Anna eemale läinud oli, pistsiwad nad jälle ninad kokku ja hakkasiwad „tõmbama".

„Paras, nüüd ta sai seda, mis ta otsis."

„Küll ütles tõtt suu sisse!"

„Hirmus tark mees, see käekatsuja!"

„Kust ta ometi kõik teab?"

„Waat' kus küsimine — kust ta teab! Tal on ju seitse Moosest!"

„Ah-ah!"

O. Gr.

Walimise eel.

„Kui ma tänawu wallawanemaks ei saa, siis sõõn ma oma mütsi ära!"

„Käruta weel wälja, eks siis näeme!"

„Hei, kõrtsi-Jüri, kaks „märssi" weel!"

Ja kõrtsimees läks wallawanema kandidadi soowi täitma.

„Ma ütlen nüüd, poisid, pistke potti! Ja siis teate küll, kuhu oma walimise kuulid wiskate. Kui ma wallawanemaks saan, küll ma siis kõik teisiti sean, kui senini. Nuppu mul ei puudu, ehk ma küll suur kõnemees ei ole. Juba meie sugu, Rootsi ajast peale, on targad mehed olnud. Mu isa oli pääkohtumees ja isaisa Waliku mõisa kubjas . . ."

„Tõsi, tõsi, pealelõõjat on meil tarwis!" hüüti laua äärest, kus meest kuus kuni kaheksa „uue wallawanema" kulul „potti" tõstsiwad.

„Päälelõõjat, jah, seda on meie meestele waja! Walu kõigile: kooliõpetajatele, kirjutajatele ja wallasantidele! Tõmba